teada muidugi, öiguse nimel. Ussi Prits olli wahelkaupleja. Kas teate, missuguſed mehed need on? Noh, need on nisuguſed nagu Ussi Prits olli, peält näha öiglaſed inimeſed, lahke näuga (ehk kül us üheſt ja rebane teiſeſt ſilmaſt wälja wahib) libedad ſönad ſuus, ja mönel peakelmil koguni, nagu Ussi Pritſul ka olli, jumalakartuſe ais juures; ſeſt kelm ei tohi kelmi nägu kanda, ſellega on raske petta. Wahelkauplejad on need ſalakoid, kes teiſtele aitwad oſta ja müa, aga maksu eeſt ja maksma peawad mölemad. Nemad aitawad ka raha laenata, aga ſiis peab laenuwötja äſti maksma ja laenuandja enamiſte omaſt ilma jääma.

Nisugune mees olli Ussi Prits. Kus waras warna ſeina jättis, ſeal tulli tema järele, tömbas wälja ja wöttis kaſa. Kennel linnas raha olli ehk olemata, ſeda teadis tema köige parem. Et wana Kriſtian Mülleril 300 rubla ahtralt kirſtu nurkas ſeiſid, teadis ta ammugi, aga ſeda ka, et Kriſtian neid intreſſi peale ei tahtnud wälja anda. Omneti ei pidand wanad öberublad igaweſte ſeal allitama, ſeda olli Prits kindlaſte nöuuks wötnud, aga ta mötles: aeg annab ead nöu, ja waritſes.

Kaupmees Æ., ſealſamas linnas, olli kuulus rikkas mees, kandis iga pääw iſe rided ja ſöitis iga nädala iſe töllaga; kes temaſt möda läks, ſe teretas, mis ta köneles ja tegi, ſel olli paks rikkuſe ais juures ja raha pillas ta mölema kättega wälja. Üks ainus aſi olli nattuke paha; kaupmehe Æil ei olnud ammu üht ainuſt oma juukſe karwa enam peas ja tema elas juſt nenda, kui üks eht kaupmees enne pankrotti langemiſt peab elama, ſe on ſiidi lintidega oma ſurma aawu kinni katma, et teiſed neid ei nä.

Nisugune mees tundis ka Ussi Pritſo ja olli temale tihti tööd ja teenistuſt annud. Mittu meeſt olli Prits kaupmehe küünde wahele ſaatnud ja köige ölpſam olli tal nendega, kes ſuurt intreſſi püüdſid. Ussi Prits möiſtis ikka asjad nenda aeada, et laenu andjad iſe oma

raha kaupmehe kontori kandſid ja teda weel paluſid, et waſtu wöttaks, mis tema ka igakord armulikult tegi ja mönikord ni auſa mehe näuga ütles: „Kas teie iſe ei raatſi oma raha wälja anda, et mina ſeda pean tegema?“ Se olli tulikibe tötte, aga mehed arwaſid: rikkas mees teeb nalja. Rohked intreſſid andis ta warſi ette, ja ſe tömbas mehi ikka jälle tema kontori; kes muidu ei tahtnud tulla, ſeda aitas Ussi Prits takka ja ſai oma rohke maksu.

Seſinane Ussi Prits olli kaua ja kawalaſte wana Mülleri ümber, nagu ronk raipe ümber piiranud, kunni Müller wiimaks ommeti lõksu läks ja oma waewaga teenitud 300 rubla kaupmehe kätte kandis. 6 kopikat rubla ehk 6 rubla ſaea rubla pealt oleks muidu 18 rubla aastas intreſſi teinud, aga rikkas kaupmees andis warſi 25 rubla, mis wanamehele ſuurt römu tegi, ſeſt nelja aastaga ſai ſel wiſil 300 rublaſt 400 rubla ꝛc. Naene olli ka römus, ütles: „Kriſtian, meie oleksime oma nattukeſt ammu pidand intreſſi peale panema.“ Kui neil raha pidi tarwis olema, siis pidid poole aastaſe etteütlemiſe peale warſi tagaſi ſaama.

Ja pidid! — aga pidid ei ole weel ſaid.

Selſamal öhtul läks Ussi Prits kaupmehe juure, pistis oma 75 rubla Juda palka taſku ja nilpas keelt; ſeſt neljas oſa olli ikka tema ſuukulu. Kaupmehel jäi 200 rubla ja ſeſt olli ka küllalt, kui muidu ſaadakſe.

Nenda läks weel pool aastat edaſi ja Ussi Prits olli oma ussitööd edaſi teinud. Seal tulli ühel ilusal ommikul kõla wälja: Kaupmees Æ. on pankrotti jäänud!

Oh ſina Iſſand! Nüüd läkſid Mülleril ja köige teiſtel ſilmad lahti. Kaupmehe wölakirjadega wöiſid oma nina ehk ſilmi pühkida. Kelle wölad kinnitud ollid, ſaid waewalt 25 kop. rubla pealt, kel ſeda ei olnud, jäid köigeſt ilma.

„Köigeſt ilma! Ema, kas kuuled, köigeſt ilma!“ üüdis Müller ja kahwatas ära. „Paljaſt 25 rubla